

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm 229 - Octubre 1961

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

Comunicat del Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre

EL PROBLEMA ALEMANY

Amb data del 12 d'agost darrer, el Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya ha fet pública una « Declaració sobre el problema de la pau amb les dues Alemanyes i del Berlín Occidental », cridant tots els espanyols a prendre consciència clara del greu perill de guerra atòmica que l'imperialisme i el revengisme alemany fan sedar sobre la humanitat, i a mobilitzar-se contra aquest perill.

Les organitzacions i els militants del PSU, en conèixer la Declaració han començat a divulgar-ne el contingut i les directives entre les masses obreres i populars i han sorgit iniciatives per a alertar i mobilitzar ampliament el poble català. Insistir i desenrotllar aquestes activitats ha d'ésser en l'actual període de tensió internacional l'objectiu primordial de tots els comunistes, de tots els patriotes, de tots els homes i dones de Catalunya, independentment de llur condició social.

Com es diu en la citada Declaració : « **L'agudesa del perill revengista alemany ha arribat a un punt que, o bé aquest perill és eliminat, o bé un conflicte armat, termo-nuclear, de funestes conseqüències per a tota la Humanitat, pot ésser provocat en qualsevol moment. Permetre que aquesta situació continuï és anar cap a la catàstrofe.** »

Els elements més agressius de l'imperialisme, conjuntament amb el revengisme alemany, volen mantenir el Berlín Occidental com un centre d'espionatge i provocació en el cor de la República Democràtica Alemanya, com un polvorí que poguessin fer esclatar quan ho creguin més convenient. Per això tracten de presentar la Unió Soviètica com a causant de la crisi de Berlín, quan la realitat és que els causants de la crisi són les potències occidentals que no han aplicat els acords de l'alta i Potsdam en llur zona d'ocupació, i inciten el revengisme i militarisme alemany. La Unió Soviètica, al contrari, ja fa anys que planteja la necessitat d'un tractat de pau amb les dues Alemanyes, en el qual s'inclouguin l'Estatut del Berlín Occidental com a ciutat lliure i les garanties necessàries per a les seves comunicacions amb l'exterior.

L'opinió pública mundial va comprendre i aprova de més en més les propostes de la Unió Soviètica. Destacades personalitats del mateix món occidental, com Jules Moch, La Pira, Noel Baker i François Mitterrand s'han manifestat a favor de la signatura del tractat de pau amb les dues Alemanyes, per llur admissió a l'ONU, i per l'establiment d'un nou Estatut per al Berlín Occidental. Aquest és l'únic mitjà just de posar fi a la situació anormal creada al centre d'Europa pel fet de no haver-se signat cap tractat de pau als 16 anys d'acabada la segona guerra mundial. L'ex-Secretari General de l'OTAN i actual Ministre d'Afers Estrangers belga Paul

Henri Spaak, després d'una conversa amb el President del Govern Soviètic, camarada Khruixtxov, ha declarat que la URSS està disposada a negociar i que les seves propostes mereixen discussió. Davant del perill, aduc el Papa Joan XXIII ha sentit el deure d'aconsellar als caps de les grans potències la conveniència de negociar el Tractat de Pau.

Però els alemanys revengistes d'Adenauer i Willy Brandt i els cercles més rabiosos de l'imperialisme segueixen llur campanya de provocacions i d'oposició a tota negociació. El Berlín i l'Alemanya occidentals s'estan convertint en una immensa caserna on envien tropes els governs de les tres grans potències occidentals i en un enorme arsenal de tota mena d'armes, compreses les atòmiques. Els governs membres del Pacte Atlàntic augmenten llurs pressupostos de guerra, prenen mesures agressives de reforçament de llurs exèrcits i converteixen llurs països en grans bases militars al servei dels imperialistes americans. Volen arrossegar els pobles a una guerra per Berlín, a una guerra contra els països socialistes, guerra que fatalment, si esclata, es convertirà en una guerra atòmica i mundial.

La gravetat del perill ha obligat la Unió Soviètica a decidir mesures defensives i a reprendre els assaigs d'armes atòmiques. La Unió Soviètica no podia deixar de prendre aquesta decisió davant de les amenaces de les potències occidentals. Al mateix temps, les mesures preses per la Unió Soviètica serveixen la causa de la pau, en mostrar als provocadors la fi que els espera si gosen atacar-la, i en alertar els pobles de la gravetat del perill de guerra.

En aquestes condicions, l'1 d'octubre passat, en tres discursos pronunciats a Burgos, el general Franco s'ha sumat als provocadors de guerra. Ha demanat armes atòmiques per a l'Exèrcit espanyol i ha insistit que « **el bloc ibèric i els acords amb els Estats Units són una de les més sòlides garanties de la defensa d'Europa.** ». El general Franco incita així els imperialistes a la guerra i ofereix Espanya com a base d'agressió contra la URSS i el món socialista. Per la seva banda, el Govern nord-americà li ha enviat immediatament els seus representants per tal d'arranjar nous acords amb el dictador. D'aquesta manera l'Administració Kennedy demostra el seu propòsit de sostenir la dictadura, i Franco la seva intenció de convertir Espanya en un bras atòmic amb tal d'oposar-se a la lluita del poble espanyol contra el seu règim i a la marxa del món vers el progrés.

Els plantejaments del general Franco palesen encara més la justesa de la crida del Partit Comunista d'Espanya a tots els

espanyols per tal de promoure « **una gran mobilització nacional contra la utilització del nostre territori pels militars nord-americans.** »

Si la guerra esclata i el Pentagon pot servir-se de les bases i serveis escampats per tot el territori espanyol (de les bases de Torrejón, de Arcoz, de Korta i Saragossa, del port de Barcelona per a la VI Flota ianqui i de la base d'avions de caça de Reus, ensems que de les instal·lacions secretes de Koses i els Pirineus), res no podrà impedir que aquestes siguin destruïdes pels coets atòmics amb què la Unió Soviètica es veurà obligada a replicar per anihilar les bases d'agressió.

El poble català, junt amb el poble de tot Espanya, ha de lluitar enèrgicament contra la utilització del nostre territori com a base d'agressió i per una solució negociada del problema alemany i del Berlín occidental. Aquesta és l'única manera de salvar el nostre país, d'impedir que les bombes atòmiques el destrueixin.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya crida els catalans a mobilitzar-se més intensament pels objectius marcats en la citada declaració del Partit Comunista d'Espanya :

- 1 — La negociació internacional entre les grans potències, per a concertar-se sobre la signatura d'un tractat de pau amb les dues Alemanyes i resoldre el problema del Berlín Occidental.
- 2 — Exigir al Govern que informi públicament l'opinió sobre les bases i instal·lacions que els americans posseeixen damunt del territori espanyol i sobre les clàusules secretes dels tractats del 1953.
- 3 — Que l'Exèrcit espanyol ocupi la totalitat de les bases i instal·lacions ianquis i que siguin evaquats els militars i tècnics americans.
- 4 — Que siguin anul·lats els acords militars establerts amb els ianquis.

Catalans tots, pobres i rics, burgesos i proletaris, creients i no creients, militars i població civil : Si l'agressió atreia sobre Espanya el bombardeig atòmic, ni les explosions, ni la radioactivitat que deixarien no farien cap diferència entre nosaltres. Això significaria la mort de milions d'espanyols i l'arrasament d'Espanya.

No hi ha temps a perdre. Els comunistes i els demòcrates més actius, en primer lloc, hem de realitzar un esforç suprem d'explicació i d'informació per a fer que tots els catalans prenguin consciència clara del perill de l'actual tensió internacional, de la greu amenaça de destrucció que plana damunt d'Espanya.

(continua a la pàg. 2)

L'EXPERIÈNCIA DE LA CAMPANYA PEL BOICOT ALS TRANSPORTS

El dia 17 d'agost la premsa de Barcelona publicà unes declaracions del Tinent d'Alcade Sr. Roig en les quals anunciava la decisió presa per l'Ajuntament d'augmentar en gairebé un 70 % les tarifes dels transports urbans.

Immediatament, el P.S.U. fent-se ressò de la profunda indignació que aquesta decisió de l'Ajuntament havia provocat, cridà la classe obrera i la població a boicotejar els transports, tot unint aquesta consigna amb la d'un augment general de salaris i assenyalant que « l'augment dels preus dels transports públics no és altra cosa que una volta més al caragol amb el qual el règim es prepara a apretar novament el poble, car està previst l'augment dels lloguers i una nova pujada de preus ».

Aquesta idea fou intensament difosa per tot Barcelona. Desenes de milers de fulls van ser distribuïts per fàbriques i barris, a les oficines i als mercats; d'altres van ser objecte de llençaments espectaculars des del monument de Colom i des de les torres de la Sagrada Família. Com a resultat d'aquesta intensa campanya propagandística, Barcelona visqué dies de gran agitació. La por de les autoritats es manifestà mitjançant una extraordinària mobilització de forces repressives.

La crida contra aquest nou atemptat a la capacitat adquisitiva dels treballadors responia encertadament al descontent que el constant encariment de la vida, els baixos salaris i les restriccions imposades per la dictadura, provoquen entre les masses populars.

Els resultats de la campanya pel boicot, però, no foren els que s'esperaven i eren desitjats per les masses. El dia 7 de setembre, només hi va haver una limitada abstenció d'usuaris dels transports públics durant les primeres hores del matí, la resta del dia, llur funcionament fou pràcticament normal.

En examinar les experiències que es desprenen d'aquest boicot, i sense pretendre un examen exhaustiu, cal assenyalar algunes de les causes que determinaren que l'acció no assolís plenament els seus objectius.

Primer, cal recordar que la protesta popular mitjançant el boicot no era una acció nova. Aquesta era la tercera vegada que s'organitzava un boicot als transports de Barcelona. Era, doncs, una experiència viscuda, una acció que les masses ja havien realitzat. En aquestes condicions, el boicot no podia ser organitzat com una repetició mecànica de quelcom de conegut, sinó com un moviment eminentment polític. Calia donar consciència a les masses que una manifestació d'aquest abast — en l'actual situació de feblesa i d'aïllament del règim, — depassava la protesta contra l'augment de les tarifes i havia de convertir-se en una potent acció contra la dictadura. Es a dir: el boicot s'havia de veure com a culminació d'un ampli i pacient treball polític i d'organització, treball que calia realitzar en fàbriques i barris, en mercats i oficines, entre els estudiants i intel·lectuals, entre els empleats i comerciants, etc. El factor decisiu no era fixar una data immediata, sino prendre el temps necessari per tal de garantir les mesures imprescindibles per l'èxit.

En fixar precipitadament la data del dia 7, es reduïa la possibilitat d'explicar a les masses els veritables objectius del boicot, de donar-li tota la seva importància, i de prendre les mesures d'organització que havien de ser el motor impulsor de l'acció. Per exemple: l'experiència positiva dels piquets que sorgiren ailla-

dament el matí del dia 7 en algunes parades, hauria pogut ser extesa a tot Barcelona; és clar, que això exigia disposar de temps per tal de planejar l'organització dels piquets i un pla d'acció concret.

La precipitació, doncs, és un factor de primera importància que cal retenir en aquest examen, però no és l'únic. Per tal d'aconseguir l'èxit del boicot es va confiar excessivament en la distribució i llençament de fulls i es va fer poc per l'organització de l'acció. És evident que la propaganda és útil i necessària, però en cap cas pot suplir el treball d'unitat i d'organització de les masses, no és prou posar en circulació desenes de milers de fulls per tal que en la consciència de les masses sigui clar que han de participar directament en l'acció. Cal saber organitzar i obrir camí a l'energia combativa acumulada en centenars de milers d'homes i dones antifranquistes.

Per tot això seria erroni identificar els resultats del dia 7 de setembre a una falta de combativitat de les masses. Les

importantes accions de la classe obrera, dels intel·lectuals i estudiants, en aquest darrer període, i que han estat recollides en les pàgines de l'REBALL, mostren que a Catalunya, com a tot Espanya, després de l'ofensiva brutal que significà el Pla d'Estabilització, creix l'activitat del poble contra el règim i que, en consonància amb aquest ascens de la lluita, és possible passar a formes d'acció més elevades políticament.

En la perspectiva d'aquestes lluites, no ha de ser descartat que torni a haver un boicot a Barcelona. Però convé recordar, quan es planejarà aquesta o una altra acció, que cal fer-ho serenament, sense deixar-se arrossegar per presses ni precipitacions, examinant els problemes que preocupen a les masses, pulsant llur estat d'ànim i lligant-nos cada cop més estretament amb elles per tal d'esclarir els objectius que ens proposem, unint-les i organitzant-les, convertint llur predisposició a manifestar-se contra el règim en una força capaç d'assegurar l'èxit de l'acció.

LA UNITAT NECESSÀRIA

En el darrer número de TREBALL informàvem de la constitució d'una « Unió de Fuerzas Democràtiques » (composada pel Partit Socialista, Esquerra Democràtica, Acció Republicana i els nacionalistes bascos) i exposàvem com calia jutjar aquest nou intent d'organisme unitari sense comunistes. També criticàvem les contradiccions antidemocràtiques i la passivitat que caracteritzaven el manifest d'aquesta « Unió ».

A més del PSU, altres forces polítiques catalanes també han pres posició en contra de la passivitat i caràcter antidemocràtic d'aqueix document. Així ho fan el Moviment Socialista de Catalunya, en la seva declaració publicada a « Endavant » (número de juliol-agost), i l'anomenat « Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili » en una declaració distribuïda el passat mes de setembre.

El Moviment Socialista, referint-se a una possible entesa de les forces de tot Espanya, diu que la « voluntat d'acció contra el franquisme ha de ser una primera condició essencial de tota participació catalana », i crida l'atenció sobre els veritables problemes del país (estructura agrària, monopolis, etc.) dient que les forces democràtiques han d'assenyalar-los, indicar-ne solucions, i proclamar la voluntat de lluitar » pel triomf d'aquestes reivindicacions democràtiques. Per la seva banda, les « FF.DD. de Catalunya a l'Exili » diuen que és « necessari no limitar els compromisos polítics a... la simple qüestió del règim institucional, ans al contrari creu que han d'assenyalar-se els greus problemes que avui tenen plantejats Catalunya i tota la península, és dir els de caràcter social, econòmic i d'estructura política ».

Els comunistes saludem el caràcter positiu de totes aquestes manifestacions. Considerem que reflecteixen un fet objectiu de la major importància: la dictadura de Franco, malgrat el règim terrorista i el silenci imposat durant tots aquests anys, no ha pogut impedir l'agudització extrema de tots els problemes de l'estructura econòmica i política d'Espanya, és a dir: els problemes de la revolució democràtica. La tensió ha arribat a tal punt que avui cap força política ni cap coalició no poden esperar jugar un paper dirigent si no es pronuncien sobre aquests problemes i no criden el poble a l'acció.

Això és el que es desprèn de les declaracions del MSC i de les « FF.DD. de Catalunya a l'Exili ».

Però per bé que subratllem aquests factors positius hem de criticar certs aspectes negatius d'aqueixes declaracions, especialment les calúmnies anticomunistes de la declaració del MSC, quasi idèntiques als plantejaments que fan els elements més reaccionaris. Encara que el Moviment Socialista critica « un anticomunisme negatiu i verbal que és totalment incomprès de les noves generacions espanyoles », el caràcter calumniós de la seva pròpia declaració i la negativa a arribar a un pacte amb els comunistes, fan de fet impossible la unitat d'acció veritable, de totes les forces d'esquerra i de dreta, que podria eliminar la dictadura.

El que significa un organisme unitari sense els comunistes (que la declaració del MSC diu que « existeix des de fa molts d'anys a Catalunya ») està a la vista: representa la inacció, la pura passivitat.

El que caldria avui és la unitat sense exclusives. Aquesta és la veritable unitat que pot encapçalar la lluita del poble i portar-lo a la victòria.

(vé de la primera pàgina)

Signeu peticions a les fàbriques, centres d'ensenyament, barris urbans i localitats camperoles i nomenau comissions que les portin a les autoritats.

Celebreu reunions, aprofiteu les converses amb tots els amics i coneguts.

Utilitzeu al màxim tots els mitjans legals de manifestar-vos a favor de la pau i la negociació.

Pinteu consignes per les parets, editeu fulls informatius clandestins.

Tot això ha de contribuir a alertar el poble de cada provocació i a mobilitzar-lo, a tensar el seu ànim i a crear les condicions perquè, si la guerra esclatés, tots els mitjans de lluita, àdhuc els més aguts i extremats, siguin posats en pràctica per a impedir que del territori nacional puigui partir cap agressió i per salvar així Espanya de l'arrasament i de la mort atòmiques.

Barcelona, 10 d'octubre del 1961
El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Els estudiants davant del nou curs

Tot just començat el curs 1961-62, el Decret de reorganització del SEU posa davant els estudiants antifranquistes tasques polítiques d'immèdiata realització.

La brutalitat del decret reorganitzatiu té una causa molt concreta: espantada per l'amplitud del moviment universitari del curs passat, la dictadura es proposa de limitar al màxim les possibilitats legals d'acció i d'enfortir el control dels estudiants.

Es una maniobra **completament defensiva** de la dictadura que dona més armes legals als òrgans de repressió. Però que aquestes armes siguin efectives és cosa que dependrà de la pròpia lluita dels estudiants. Si aquesta lluita és eivada, si la gran massa dels estudiants és mobilitzada efectivament per a la defensa de les seves reivindicacions polítiques i professionals més sentides, si se saben aprofitar bé les contradiccions que sorgiran entre els òrgans encarregats de controlar els estudiants — jerarquies del SEU i Degans —, la dictadura trobarà moltíssimes dificultats per a imposar-se, per durs que siguin els seus instruments de coacció.

Ja des d'ara, la millor manera de lluitar contra els propòsits de la dictadura és **Secxecar un fort moviment de masses contra la reforma imposada.** Aquest moviment no s'ha de reduir, però, a una acció de protesta, sinó que ha de consistir en una gran ofensiva contra la realització pràctica de la reforma i per la imposició de la voluntat dels estudiants sobre la dels jerarques.

Les eleccions a Consellers de Curs han de ser la primera ocasió per a passar a l'ofensiva. Cal plantejar-se, des d'ara, la mobilització massiva dels estudiants per a convertir les eleccions en un gran acte polític democràtic de masses que porti els estudiants antifranquistes a ocupar el major nombre possible de càrrecs sindicals i a dur la lluita contra la reforma a l'interior mateix del SEU.

Per a donar a l'acció el degut tò ensiu cal però que les eleccions siguin una etapa d'un procés més ampli de mobilització dels estudiants per a una veritable reforma dels estatuts del SEU. **Cal emprendre, per això, una acció sistemàtica d'informació, de mobilització i d'organització dels estudiants per aconseguir la celebració d'un Congrés Nacional d'Estudiants, democràticament elegits, que es plantegi la conversió del SEU en una associació democràtica d'estudiants independent del poder estatal, de la burocràcia falangista i de totes les camarilles.**

*
**

El comunicat del Comitè Executiu del PSU, publicat en aquest número de TREBALL, explica fins a quin punt el perill de destrucció atòmica del nostre país és greu.

L'acció dels estudiants en aquest sentit, pot i ha de ser molt valuosa. Sigui a través de mitjans legals d'acció — recollida de signatures, conferències, reunions, publicacions, etc — sigui a través de mitjans extralegals — pintar parets octovilles,

manifestacions, etc. — cal mobilitzar la massa universitària, feria conscient del perill, denunciar les responsabilitats. Cal unir els estudiants i organitzar-los per a portar l'acció fora de la Universitat de la manera més àmplia possible.

*
**

Unint i organitzant els estudiants, avançant a través dels obstacles sense caure en extremismes estèrils, combinant àgilment les formes legals d'acció amb les il·legals, cal avançar a través d'una sèrie d'accions parcials que uneixin els estudiants en una mateixa empenta i, sobre tot, estar a punt per a convertir aquestes accions parcials en una gran moviment de masses que porti la Universitat al carrer, a un lloc d'avantguarda en la lluita antifranquista de tot el poble.

TERRORISME POLICIAC

Ens arriben les primeres notícies d'una extensa operació policiaca que té com objecte crear un clima de terror entre els treballadors.

Les primeres detencions s'han produït a Santa Coloma de Gramanet, on han estat detinguts cinc obrers de la SEAT, l'ebanista Pere Torres, l'estudiant de Ciències Econòmiques Vicens Cazcarra i diversos homes i dones d'aquella localitat. Després les detencions s'han extès a Barcelona, Badalona, Sant Andreu i Hospitalet. La Brigada Social, ajudada per la Guardia Civil, està practicant centenars de registres domiciliaris i augmenta el nombre de detinguts. Alguns, com Antonio Moreno Galindo, són brutalment torturats.

En aquests moments, el més urgent és que tot el poble faci sentir la seva solidaritat moral i material envers els detinguts i llurs famílies.

Divulgueu per tot arreu la consigna **AMNISTIA!**

Accions antifranquistes a Terrassa

El matí del dia 3 de setembre aparegueren en diversos llocs de Terrassa gran quantitat de lletreros demanant l'evacuació de les bases ianquis d'Espanya. A les carreteres, sobre l'asfalt, a les parets, sobre els cartells de propaganda, a les façanes de les cases, hom podia llegir les frases **Fora les bases ianquis d'Espanya, Fora Franco, i Franco a la forca.** L'ambient ha arribat a tal punt que àdhuc Ràdio Barcelona, en la seva emissió del 5 de setembre, va fer al·lusió als aconteixements en parlar d'« elements irresponsables que amb la fi de petorbar l'ordre i de crear un ambient de subversió i caos, aprofiten la nit per a realitzar actes que fan dubtar de l'eficàcia dels serveis de vigilància i seguretat de Terrassa ».

Malgrat aquesta excitació a la repressió, segueixen sortint lletreros per tot arreu. Per exemple, els assistents al camp de futbol de la barriada de Can Anglada, el passat dia 23 de setembre, van poder veure'n un on amb grans lletres es llegia **Fora les bases ianquis. Fora Franco.**

S'ha arribat al punt que les autoritats franquistes han creat un grup nocturn de vigilància contra els pintors de lletreros, format per serenos i guàrdies municipals de la ciutat. A més, els treballadors de la Brigada de l'Ajuntament són obligats a esborrar tots els lletreros que apareixen, sota amenaça de ser acomiadats.

Correspona!

TRIBUNA DEL PARTIT

Elevem el treball polític dels comitès

Mantes vegades hem insistit en la necessitat de que les organitzacions del Partit i en particular els comitès, elevin la qualitat del seu treball polític i d'organització.

En l'actualitat, quan s'observa una elevació en el moviment de les masses i s'aguditzava la descomposició de la dictadura, el millorar el treball polític dels comitès esdevé una orientació que cal aplicar amb tota urgència. Aqueixa és l'única solució justa per tal d'orientar correctament la lluita de la classe obrera i el poble en les condicions concretes del lloc on actua cada una de les organitzacions del Partit.

Els comitès del Partit han d'ésser organismes polítics vius, que discuteixin col·lectivament i assimilïn la línia general política i d'organització del Partit. Aqueixa és la condició fonamental per tal d'assegurar un treball eficient i una orientació encertada per a cada organització del Partit i per la seva acció entre les masses.

El comitè del Partit d'una empresa, barriada o localitat no ha d'ésser únicament un grup de camarades entusiastes i disposats a realitzar diverses activitats, els camarades no han de ser exclusivament les corretges de transmissió dels acords o decisions dels organismes superiors del Partit.

El comitè del Partit hauria d'ésser, principalment, un organisme compost de militants polititzats, es a dir, camarades que han de saber explicar la política del Partit — malgrat insuficiències que l'estudi de la línia política contribueix a corregir — i s'esforçin per a donar a llur activitat un caràcter polític elevat.

Una de les principals preocupacions dels comitès del Partit hauria de consistir en assolir que les cèl·lules o grups sota la seva direcció estudiïn col·lectivament la línia política del Partit i, en assimilar-la, estiguin en condicions d'orientar el poble amb la propaganda oral i escrita i amb l'acció.

La vida política a tots els comitès i organitzacions del Partit és de gran importància. Per això és convenient lluitar enèrgicament i conseqüent contra el vell sistema dels « contactes » entre els diversos camarades del comitè, contra el vell mètode de treball que intentava resoldre els problemes del Partit i de la lluita de les masses, amb els contactes personals, amb converses i passejades, es a dir, d'una forma superficial, gens política.

Aqueixa forma artesana del treball del Partit a la clandestinitat, que anys endarrera va tenir la seva utilitat, ha esdevingut avui un gran obstacle per a elevar la qualitat política del treball col·lectiu de cada comitè; és un seriós fre en la formació política i ideològica de cada quadre i membre d'un comitè. La continuació a practicar el treball a base de « contactes » personals repercuteix negativament en la capacitat orientadora del Partit i dificulta el desenrotllament i organització del moviment de les masses.

Els comitès del Partit, tots els seus militants, haurien de fer un gran esforç per tal d'elevat la qualitat del treball del Partit, realitzant una vida política col·lectiva que els permeti polititzar majorment la seva acció i la de les masses.

La lluita de la classe obrera per les reivindicacions polítiques i per la pau

A Catalunya i arreu d'Espanya s'observa un increment de l'activitat de la classe obrera per assolir un augment general de salaris i altres millores.

Els trets fonamentals d'aquesta activitat són la seva amplitud i volum i, a la vegada, el caràcter ofensiu i combatiu. Això ho mostra el nombre de milers d'obrers que participen en les accions, la diversitat de les millores reivindicades, i la resistència dels treballadors a les humiliacions i injustícies que els burgesos i la dictadura franquista fan caure diàriament damunt les espatlles dels obrers.

Les accions de la classe obrera per assolir llurs reivindicacions són, en general, de tipus econòmic. A l'ensem, però, aquesta lluita conté un marcat caràcter polític en xocar amb aspectes importants de la política franquista com són el bloqueig de salaris i l'explotació capitalista. La coincidència amb altres capes de la població tals com els pagesos, la petita i mitjana burgesia, els universitaris i intel·lectuals, en la necessitat d'enderrocar la dictadura del general Franco, reforça el caràcter polític de la lluita.

La classe obrera ha de plantejar avui, amb força, aquelles reivindicacions que són l'expressió profunda del seu caràcter de classe, del seu pensament, que són una necessitat ineludible per a tots els treballadors i per a fer avançar el procés democràtic de la lluita del poble. Aqueixes reivindicacions són: el dret de vaga, el dret a posseir els seus sindicats de classe, independents dels burgesos i del govern, i la lluita per a impedir que una guerra atòmica arrasi Espanya de punta a punta.

En els moments actuals, quan els burgesos van aconseguint del govern franquista el dret a despedir els treballadors, quan la classe obrera fa la seva experiència i veu com les justes reivindicacions troben enfront la tossuderia de classe de l'oligarquia financera-terratinent i el despotisme governamental, en aquests moments la lluita pel dret de vaga és d'una necessitat imperiosa.

La classe obrera ha d'assolir el dret de vaga i els sindicats de classe per tal d'estar en millors condicions de defensar el seu dret al treball, per a obligar els burgesos i el govern a concedir les demandes exigides, per a fer acte de presència en la situació política d'Espanya com la força més organitzada i potent, i confirmar-se com la força política dirigent de l'oposició a la dictadura.

Tots els treballadors, en tant que capa principal de la població, estan vitalment interessats a impedir la realització dels plans de guerra dels imperialistes ianquis i del règim franquista, els quals tenen preparat el territori espanyol com una base d'agressió atòmica contra la Unió Soviètica i el camp del Socialisme. Els treballadors han de mobilitzar-se contra les bases ianquis i perquè cap espanyol pugui morir en la guerra per Berlin.

Conjuntament amb les reivindicacions econòmiques, per petites que siguin, és convenient que la classe obrera faci sentir la seva veu en defensa de les reivindicacions polítiques principals. Avui és possible interessar els obrers a que, a la vegada que exigeixen un augment de salari, o la jornada de 8 hores amb un jor-

nal que permeti viure, també es manifestin a favor del dret de vaga, per un sindicat de classe, per la pau i contra les bases ianquis.

L'augment substancial dels salaris, altres millores i reivindicacions polítiques de la classe obrera, només podran assolir-se desfermant una gran onada de protestes, recollint milers i milers de signatures, realitzant parades de treball i, principalment, utilitzant l'arma de la vaga.

El nombre crescut de les lluites parcials actuals — i les que s'han de desenrotllar — ha de tenir com objectiu el preparar les condicions per una acció general que faci capitular el govern del general Franco en la gran batalla per les reivindicacions econòmiques i polítiques, i acceleri l'enderrocament de la dictadura.

En la perspectiva d'un desenrotllament d'aquestes accions parcials i de la preparació d'una vaga general, el moviment

obrer ha de disposar de les bases de direcció i organització que li permetin orientar-se degudament.

D'aquí la gran importància de la creació de comissions unitàries a les fàbriques i llocs de treball. Cal orientar-se decididament a trencar l'aïllament actual de les lluites i fer que les comissions o els obrers més actius i conscients de les diverses empreses, entrin en relació per a coordinar la seva acció, per a elevar la lluita a l'estadi de barriada, de ram d'indústria o de localitat. S'han de realitzar nous esforços per tal que els enllaços sindicals i els vocals de jurats d'empresa i de les juntes socials locals i provincials, agrupant-se i reforçant l'oposició sindical, juguin un paper important en la direcció del moviment obrer de masses que lluita per les reivindicacions econòmiques i polítiques, per a acabar amb la dictadura del general Franco.

ARA MES QUE MAI, AMNISTIA !

L'amplària aconseguida per la campanya pro-amnistia ha forçat el règim a prendre una mesura en Consell de Ministres, per tal de fer-li front. Es tracta de l'«indult» publicat al Butlletí Oficial de l'Estat del dia 12 d'octubre, i divulgat amb grans titulars per tota la premsa espanyola. Aquest «indult» té les següents característiques: 1. — Es posarà en llibertat els qui hagin complert **més de vint anys** de presó! 2. — Es disminuirà la pena en una cinquena part a tots els altres empresonats condemnats de 2 a 30 anys; 3. — Es disminuirà la pena en la meitat als condemnats a menys de 2 anys de presó.

El caràcter migrat d'aquest «indult» és encara agreujat per les nombroses excepcions que n'exclouen gairebé tots els empresonats polítics: Seguiran tancats els qui porten més de vint anys de presó, si no posseeixen un expedient de « bona conducta » penitenciària (això deixa a l'arbitri dels directors de presó l'aplicació de l'indult); no s'aplicarà cap reducció de pena ni als commutatats de pena de mort (només al Penal de Burgos hi ha 117 empresonats que es troben en aquest cas), ni als reincidents (condemnats en una altra ocasió per fets semblants), ni als reiterants (condemnats per haver realitzat diversos fets del mateix caràcter), ni als que ja els hi hagi estat perdonada una part de la pena per indults anteriors (recordem que amb motiu de la coronació de l'actual Papa Joan XXIII, es concedí un indult més favorable que l'actual per la majoria d'empresonats, que no obstant, van seguir i segueixen tancats entre les reixes de Franco).

En resum: Hi haurà algun empresonat polític que sortirà al carrer a causa d'aquest «indult» o no n'hi haurà cap?

Aquesta és la pura veritat sobre l'«indult» pregonat amb grans titulars per tota la premsa espanyola. Aquesta és una bona prova de la «clemència cristiana» que inspira al règim, com diu l'exposició de motius del decret. Per cert que seria estrany que l'Església (la qual segueix ofi-

cialment guardant silenci sobre el problema de l'amnistia) deixés sense resposta a qui qualifica de **clemència cristiana** et ferriota dels sentiments dels espanyols! I això mentre a la Jefatura de Policia de Barcelona es repeteixen les escenes de les més odioses tortures.

Perquè el govern ha manat que tota la premsa destaqués amb grans titulars un «indult» que no posa en llibertat gairebé a ningú? Ho ha fet perquè a la dictadura li és necessari fer callar la campanya per l'amnistia, campanya que entorpeix la tasca repressiva dels tribunals militars, lliga les mans dels torturadors de la Brigada Social i desacredita internacionalment el règim de Franco. La dictadura voldria imposar silenci a les veus que demanen l'amnistia, voldria fer desaparèixer les lletres que la proclamen en les parets de les ciutats i pobles de tot Espanya, voldria frenar la solidaritat internacional que convoca conferències a Europa i America per tal d'exigir solució al problema dels empresonats polítics espanyols. Per això la dictadura ha donat gran publicitat a l'«indult», per tal de fer creure que ja està resolt el problema.

La realitat és que l'«indult» que ara s'ha arrencat a la dictadura és una primera victòria de l'àmplia campanya per l'amnistia. El que cal és insistir en el desenvolupament de la campanya, ara que el franquisme ha demostrat la seva feblesa i es veu obligat a retrocedir i fer concessions. Aquest «indult», que en realitat no és més que un intent d'imposar silenci a la campanya, demostra que es pot fer recular el franquisme en aquest terreny, demostra que la paraula **Amnistia** li fa mal i ha de posar-se a la defensiva. Aquesta primera victòria ha de ser la base per a elevar la campanya a un nivell superior.

Ara més que mai, que no hi hagi ni un sol poble de Catalunya on no es llegeixin pintades pels carrers les vuit lletres de la paraula **AMNISTIA !**